

Τῷ ἦτο ἐπίπονον νὰ ὑπηρετῇ ἑτέρους καὶ προσέβλεψεν ὑψηλότερα· ἐτόλμησε νὰ σκοπεύσῃ τὴν καρδίαν μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ ἀντιβασιλέως.

Ὁ Λοπὲς ἐδοκίμοιτο ἐπὶ τῶν παραφορῶν καὶ παρεκτροπῶν τοῦ ἔρωτος, ὅπως πείσῃ τὸν πατέρα νὰ νυμφεύσῃ τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ πλανήσαντος αὐτὴν, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς τιμῆς της.

Ἡ ἀθωότης ὅμως τῆς νεανίδος ἀνέτρεψε τὰ σχέδια τοῦ Λοπὲς· ὁ ἀντιβασιλεὺς ἀντελήφθη, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἤρπτο καὶ ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος αὐτῆς.

Δὲν ὑπῆρξε δὲ δύσκολον αὐτῷ νὰ μάθῃ, ὅτι ὁ ἐρώμενος ἦτο ὁ Λοπὲς.

Κατέλαβε δ' αὐτὸν εἰσερχόμενον, ἐν ὥρᾳ νυκτός, εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς θυγατρὸς του, ὑποβουθούμενον ὑπὸ γράβις ὑπηρετρίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξαγοράσει.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐφυλάκισε τὸν Λοπὲς καὶ τὴν ὑπηρετρίαν καὶ ἀπέστειλε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν Ἰσπανίαν· ἐνήργησεν ὅμως μετὰ τοσαύτης φρονήσεως, ὥστε αὕτη οὐδέποτε ἔμαθε τὸ αἴτιον τοῦ ταχέως χωρισμοῦ.

Μετ' ὀλίγον χρόνον, ὁ ἀντιβασιλεὺς, πεισθεὶς ὅτι ἡ συνωμοσία ἀπέτυχε καθ' ὁλοκληρίαν, ἀπεφυλάκισε τὸν Λοπὲς καὶ τὴν δούλην.

Εἶχεν ὅμως ἐξάψει τὸ μῖσος τοῦ τυχοδιώκτου, ὅστις, ἅμα ἐλευθερωθεὶς, συνήγαγε πάντα τὰ χρηματικὰ κεφάλαιά του, τὰ ὅποια εἶχε καταθέσει παρὰ διάφοροις ἐμπορικοῖς οἰκοῖς, ἵππευσεν καὶ ἀπῆλθε πρὸς νότον εἰς ἀναζήτησιν τῶν Πίντος, τῶν ἀρχηγῶν τῶν ὁποίων ἐγίνωσκε τὸ κατὰ τῶν Ἰσπανῶν ἀρχαῖον μῖσος· τὸ παραδειγμα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, αἵτινες εἶχον δυνήθῃ νὰ χειραφετηθῶσι, ἐνέσπαιρε παρὰ τοῖς Μεξικανοῖς τὰς ιδέας τῆς ἀνεξαρτησίας.

Ὁ Λοπὲς, μὲ τὴν κεφαλὴν πλήρη μυρίων φιλοδοξῶν σχεδίων, προύχωρσε μέχρι οὗ ἀνεῦρε τὸ χωρίον τῶν Πίντος, τῶν ὁποίων ὁ ἀρχηγὸς ἠκούσεν αὐτοῦ εὐχαρίστως.

Προὔκειτο περὶ ἀποτινάξεως τοῦ ζυγοῦ τῶν κατακτητῶν· ὁ Λοπὲς καὶ οἱ Πίντος εὐρέθησαν σύμφωνοι.

Ὁ τυχοδιώκτης, γενόμενος δεκτὸς νὰ ζῇ ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἠκούσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς ὥραίας τοῦ χωρίου, τῆς Παρθένου - τῆς - Αὐγῆς, καὶ εἶδεν αὐτήν.

Ὁ Λοπὲς οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῇ ἔρωτα.

Ἐκ φιλοδοξίας εἶχε προσπαθήσει νὰ παραπλανήσῃ τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀντιβασιλέως.

Ἀποτυχὼν εἰς τὰ σχέδιά του καὶ φυλακισθεὶς, ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἡ ἐκδίκησις εἶναι τρομερὸν πάθος, ἀλλ' ὁ ἔρως ὑπερνικᾷ πάντα τὰ λοιπὰ.

Ὁ Λοπὲς ἠράσθη τῆς Παρθένου - τῆς - Αὐγῆς δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς του, χάριν δ' αὐτῆς ἐλησμόνει τὰ πάντα.

Τότε, ἀπεφάσισε ν' ἀποκατασταθῇ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς.

Παρουσιασθεὶς ὅμως πρὸς αὐτοὺς ὡς ἐχθρὸς τῶν Ἰσπανῶν, μολοντί Ἰσπανὸς ὢν, ἔδει νὰ χαράξῃ ἑαυτῷ πορείαν, δυναμένην ν' ἀπομακρύνῃ τὰς ὑπονοίας.

Προσηνέχθη, λοιπόν, νὰ ὑπηρετῇ ὡς κατὰσκοπὸς τῶν Πίντος, ὑπὸ τὸ πρῶτον σχημα πλανοδίου ἐμπορίου, νὰ ἐξέρχεται τοῦ χωρίου καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς αὐτό, νὰ κομίζῃ εἰδήσεις καὶ νὰ μεταδίδῃ ὁδηγίαν εἰς τοὺς ἐν Μεξικῷ Ἰνδοὺς, νὰ ἐπισκοπῇ δὲ τὴν κατὰλληλον στιγμὴν πρὸς ἀνὰκρηξιν τῆς ἀνεξαρτησίας.

(Ἐπταί συνείχεια).

Δ**

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνείχεια τῆς προηγουμένης φύλλου).

Ἀμφότεροι ἐκέντησαν τοὺς ἵππους τῶν, οἵτινες ὡς πτερωτοὶ διέτρεξαν τὴν ἀποστασιν δύο ἢ τριῶν λευγῶν, μεθ' ὃ ἐπανελάβον τὸ σύνθημα βχδισμῶν τῶν, ἐπιτρέποντες οὕτω τοῖς κυρίοις τῶν νὰ συνδιαλέγωνται ἀνέτως.

Τοιαυτοτρόπως, οἱ σύζυγοι ἀφίκοντο εἰς Μᾶνς, ὅπου, σχεδὸν ἡσυχοὶ, διενυκτέρευσαν, τὴν δ' ἐπιούσαν ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν τῶν, διὰ μέσου τῶν ἁμωδῶν δασῶν, ὅπως φθάσωσι τὴν ἐσπέρην εἰς Μεριδόρ.

Ὁ Σαὶν - Λύκ ἐπίστευσεν, ὅτι ἐκεῖ ἤθελεν εἶναι ἐκτὸς κινδύνου, ἐνῶ ἐγίνωσκε τὸν ἐκ περιτροπῆς ἐξηγμένον ἢ νωχελῆ χαρακτῆρα τοῦ βασιλέως, ὅστις, ἀναλόγως τῆς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Σαὶν - Λύκ πνευματικῆς διαθέσεώς του, ἢ ἐξαπέτειλε κατὰ τῶν φυγαδῶν συζύγων εἰκόσιν ἀγγελιαφόρους καὶ ἑκάστον σωματοφύλακα μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ συλλάβωσιν αὐτοὺς ζῶντας ἢ νεκρούς, ἢ ἠρκέσθῃ νὰ ἐκπέμψῃ στεναγμόν, ἀποκαλύπτων ἐκτὸς τῶν σκεπασμάτων τῆς κλίνης τοὺς βραχίονας καθ' ἕνα δάκτυλον πλέον τοῦ συνήθους καὶ ψιθυρίζων·

— Ἀ! προδότα Σαὶν - Λύκ, νὰ μὴ σε γνωρίσω πρότερον!

Οἱ φυγάδες ὅμως οὐδ' ἀγγελιαφόρον, οὐδὲ σωματοφύλακα εἶχον ἀπαντήσῃ καθ' ὁδόν, ἐπομένως ἐδικαιοῦντο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ πιστεύωσιν, ὅτι ὁ Ἐρρίκος Γ' εἶχεν εὐρεθῇ εἰς τὴν νωχελῆ διαθεσιν τοῦ πνεύματός του.

Τοῦτο πολλάκις ἔλεγεν ὁ Σαὶν - Λύκ, στρέφων συγχρόνως τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ οὐδ' ἐλάχιστον ἴχνος διώκτου ἀποκαλύπτων.

Ἐνῶ ὅμως κατεῖχετο ὑπὸ τοιαύτης σκέψεως, ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του ψάφουσαν τὸν βραχίονά του καὶ ἀνεσκίρτησε, διότι δὲν ἦτο θωπεῖα.

— Παρατήρησον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

Ὁ Σαὶν - Λύκ ἐστράφη καὶ εἶδεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος ἵππεά, τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀκολουθοῦντα, ὅστις, ὡς ἐφαίνετο, ἐβίαζε μεγάλως τὸν ἵππον του.

Ἐκεῖνος ὁ ἵππεὺς ἦτο εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ καί, κατὰ φυσικὸν νόμον τῆς ὀπι-

κῆς, ἐφαίνετο μεγαλύτερος ἢ κατὰ φύσιν.

Τὴν σύμπτωσιν ἐκείνην ὁ Σαὶν - Λύκ ἐθεώρησε δυσοίανον, εἴτε ἐνεκα τῆς ψυχολογικῆς διαθέσεώς του, τὴν ὁποίαν ἐν ἀκαταλήλω στιγμῇ ἡ πραγματικότης διέφευδεν, εἴτε διότι, παρὰ τὴν προσποιημένην γαλήνην του, ἐφοβεῖτο πάντοτε καινοφανῆ τινα τροπὴν τοῦ πνεύματος τοῦ βασιλέως.

— Ναί, πραγματικῶς, εἶπεν, ἄκων ὡχρίσας, βλέπω ἕνα ἵππεά ἐκεῖ κάτω.

— Ἀς φύγωμεν, ἀπήντησέν ἡ Ἰωάννα, κεντήσασα τὸν ἵππον της.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, τοῦ ὁποῦ τὴν ψυχραιμίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ταράξῃ ὁ φόβος, δὲν ἠσθάνετο ὁ ἵππεὺς ἐκεῖνος, καθ' ὅσον δύναμει νὰ κρίνω, εἶναι μόνος, δὲν ὀφείλομεν δὲ νὰ φύγωμεν ἐνώπιον ἐνὸς μόνου ἀνδρός. Ἀς παραμερίσωμεν καὶ ἄς ἀφίσωμεν αὐτὸν νὰ διέλθῃ· ἔπειτα θὰ ἐξακολούθωσιν τὸν δρόμον ἡμῶν.

— Ἐὰν ὅμως σταματήσῃ;

— Ἐὰν σταματήσῃ, θὰ ἴδωμεν πῶς εἶναι καὶ θὰ ἐνεργήσωμεν κατὰ τὴν περίστασιν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἐγὼ δ' ἐσφαλὼν, προτείνασα νὰ φύγωμεν, ἀφοῦ ὁ Σαὶν - Λύκ εἶναι ἐδῶ, ἵνα μὲ ὑπερασπίσῃ.

— Ἀδιάφορον, ἄς φύγωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Σαὶν - Λύκ, ῥίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου, τοῦ ὁποῦ ὁ ἵππος ἔτρεχε τριποδίζων· βλέπω ἐπὶ τοῦ πύλου τοῦ πτερόν καὶ ὑπ' αὐτὸ περιλαίμιον, τὰ ὅποια μοὶ προξενοῦσιν ἀνησυχίαν.

— ὦ! Θεέ μου! Πῶς ἐν πτερόν καὶ ἐν περιλαίμιον δύνανται νὰ σε ἀνησυχήσωσιν; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα τὸν σύζυγόν της, ὅστις εἶχε λάβει τὸν ἵππον της ἀπὸ τῶν ἡνίων καὶ ἔσυρεν αὐτὸν εἰς τὸ δάσος.

— Διότι τὸ μὲν πτερόν εἶναι χρώματος τοῦ συρμοῦ εἰς τὴν αὐλὴν κατ' αὐτάς, τὸ δὲ περιλαίμιον τοῦ νεωτέρου ἐπίσης συρμοῦ. Ἐμπρός, ἔμπρός, Ἰωάννα, ὁ ἵππεὺς μοὶ φαίνεται ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως, τοῦ σεπτοῦ κυρίου μου.

— Ἐμπρός, ἀπεκρίθη ἡ νεκρά γυνή, τρέμουσα ὡς φύλλον δένδρου ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ συζύγου της.

Πλὴν ἡ φυγὴ δὲν ἦτο εὐκόλος, διότι οἱ κλαδοὶ τῶν φηγῶν ἦσαν λίαν πυκνοί, ἀποτελοῦντες πραγματικὸν τεῖχος.

Πρὸς τοῦτο, οἱ ἵπποι ἐβυθίζοντο μέχρι τοῦ στήθους εἰς τὸ ἁμμόδες ἔδαφος.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ ἵππεὺς ἐπλησίαζε ταχὺς ὡς κεραυνός, ἠκούετο δ' ὁ κρότος τῶν ὀπλῶν τοῦ ἵππου τοῦ ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὄρους.

— Ἡμᾶς τῷ ὄντι καταδιώκει, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἐὰν ἡμᾶς καταδιώκῃ, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, σταματήσας τὸν ἵππον του, ἄς ἴδωμεν τί θέλει παρ' ἡμῶν, ἀφοῦ καὶ πεζὸς δύναται νὰ φθάσῃ ἡμᾶς.

— Σταματᾷ, εἶπεν ἡ νεκρά γυνή.

— Καὶ ἀφιππεύει, προσέθετο ὁ Σαὶν - Λύκ. Ἰδοὺ, εἰσδύει εἰς τὸ δάσος. Ἀ! μὴ τὴν πίστιν μου, καὶ ἂν ἦναι αὐτός ὁ διὰβολος, ὑπάγω εἰς προὑπάντησίν του.

— Πέριμενε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, κρατή-
σακά τὸν σύζυγόν της, νομίζω ὅτι μὰς
καλεῖ.

Τῷ ὄντι, ὁ ἄγνωστος, ἀφ' οὗ προσέδρασε
τὸν ἵππον τοῦ εἰς ἐν δένδρον, εἰσῆλθεν εἰς
τὸ δάσος, κράζων·

— Αἶ, εὐγενῆ μου! αἶ, εὐπατρίδα μου,
μὴ φεύγετε, μπᾶ, χίλιοι διαβόλοι! σὰς
φέρω κἄτι ὅπου ἐχάσατε.

— Τί λέγει; ἠρώτησεν ἡ κόρησά.

— Ὅτι κἄτι ἐχάσαμεν, ἀπεκρίθη ὁ
Σαῖν-Λύκ.

— Αἶ, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνω-
στος, μικρὲ κύριε, ἐλησμονήσατε τὸ βρα-
χιόλιόν σας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Κουρ-
βίλλης. Τί διαβόλο! γυναικεία εἰκὼν δὲν
λησμονεῖται τοιουτοτρόπως, μάλιστα ἡ
εἰκὼν τῆς σεδαστῆς κυρίας Κοσσέ. Χάριν
πρὸς αὐτὴν τὴν ἀγαπητὴν μητέρα· μὴ
με ἀναγκάζετε νὰ τρέχω τόσον.

— Καλέ, γνωρίζω αὐτὴν τὴν φωνήν!
ἀνέκραξεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Ἄλλως, ὁμιλεῖ περὶ τῆς μητρός μου.

— Ἐχάσατε πραγματικῶς τὸ βραχιό-
λιόν σας, φίλη μου;

— Ναί· μόνον σήμερον τὸ πρωὶ τὸ ἀν-
τελήφθην· ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐνθυ-
μηθῶ πού εἶχον ἀφήσει αὐτό.

— Εἶναι ὁ Βουσύ, ἀνεφώνησεν αἶφνης
ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Ὁ κόμης Βουσύ, ἐπανελάβε συγκε-
κινήμενη ἡ Ἰωάννα, ὁ φίλος μας;

— Ὁ φίλος μας βεβαίως, εἶπεν ὁ Σαῖν-
Λύκ, σπεύδων πρὸς τὸν εὐπατρίδην μετ'
ἱσῆς προθυμίας μετ' ὅσης ἀπέφευγεν αὐτὸν
πρότερον.

— Ὁ Σαῖν-Λύκ! Λοιπόν, δὲν ἐπλα-
νήθην, εἶπεν ὁ Βουσύ, ὅστις, δι' ἐνὸς ἄλ-
ματος, εἶχεν εὐρεθῆ μεταξύ τῶν δύο συ-
ζύγων.

— Καλὴν ἡμέραν, κυρία, ἐξηκολούθη-
σεν, ἐνῶ ἐγέλα ἀπὸ καρδίας, προσφέρων
πρὸς τὴν κόρησάν τὸ παρ' αὐτῆς εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον τῆς Κουρβίλλης λησμονηθὲν
βραχιόλιον.

— Μήπως ἔρχεσθε νὰ μὰς συλλάβητε
ἐξ ὀνόματος τοῦ βασιλέως, κύριε Βουσύ;
εἶπεν ἡ Ἰωάννα μειδιῶσα.

— Ὅχι, μὰ τὴν πίστιν μου, ὅχι· δὲν
εἶμαι ἐκ τῶν θερμῶν φίλων τοῦ βασιλέως,
ὥστε νὰ μοι ἀναθέσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τοι-
αύτης ἐμπιστευτικῆς ἐντολῆς. Ὅχι, εὖρον
τὸ βραχιόλιον ὑμῶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
τῆς Κουρβίλλης, ἐξ οὗ ἐνόησα, ὅτι εἶχετε
διέλθει ἐκεῖθεν. Ἐκέντησα, λοιπόν, τὸν
ἵππον μου καὶ κατεδίωξα ὑμᾶς ἄκων.
Σύγγνωτέ μοι.

— Ὡστε, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, κατεχό-
μενος εἰσέτι ὑπὸ τινος ὑπονοίας, μόνη ἡ
τύχη ἔφερεν ὑμᾶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἡμῶν.

— Ἡ τύχη· ἀφ' οὗ δ' ἀπήντησα ὑμᾶς,
θὰ εἴπω ἡ Πρόνοια.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ἐξηφανίσθη
καὶ ἡ ἀπωτάτη ὑπόνοια ἐκ τοῦ πνεύματος
τοῦ Σαῖν-Λύκ ἐνώπιον τοῦ διαγούου ὁ-
φθαλμοῦ καὶ τοῦ εἰλικρινοῦς μειδιήματος
τοῦ ὁρατοῦ εὐπατρίδου.

— Λοιπόν, εὐρίσκεσθε εἰς ὁδοπορίαν;
εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὁδοιπορῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ἰπ-
πεύσας.

— Ἄλλ' ὅχι ὡς ἡμεῖς.

— Ὅχι, δυστυχῶς.

— Οὐχὶ ἐνεκα δυσμενείας, ἐννοῶ.

— Σχεδόν.

— Καὶ ὑπάγετε;

— Πρὸς τὴν Ἀγγερότην. Καὶ ὑμεῖς;

— Πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Ναί, ἐννοῶ, τὸ Βρισάκ κεῖται εἰς
ἀπόστασιν δεκάδος λευγῶν ἐντεύθεν, με-
ταξὺ Ἀγγερότης καὶ Σωμύρ, ἐπομένως με-
ταβαίνετε νὰ καταφύγητε εἰς τὸν πατρι-
κὸν πύργον, ὡς τὰς καταδιωκομένας περι-
στεράς· ἀξιόλογα! θὰ ἐξήλευν τὴν εὐ-
τυχίαν σας, ἐὰν μὴ ἡ ζηλοτυπία ἦτο
δυσειδὲς ἐλάττωμα.

— Αἶ! κύριε Βουσύ, εἶπεν ἡ Ἰωάννα
μετὰ βλέμματος ἐμπλέου ἐγγνωμοσύνης,
νυμφεύθητε καὶ θὰ εἰσθε ἐπίσης ὡς ἡμεῖς
εὐτυχῆς· σὰς ὁμνῶ ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι
εὐχερὲς ἀπόκτημα, ὅταν ὑπάρχῃ ἀμοι-
βαία ἀγάπη.

Προσέβλεψε δὲ τὸν Σαῖν-Λύκ, μειδιῶσα
ὥστε ἐπιμαρτυρομένη αὐτόν.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, δυσπιστῶ
πρὸς τὰς τοιαύτας εὐτυχίας· δὲν ἔχει ὅλος
ὁ κόσμος τὴν τύχην νὰ νυμφευθῇ ὡς ὑ-
μεῖς, ἐγκρίσει τοῦ βασιλέως.

— Αἶ καλὰ, ὑμεῖς ὁ τοῖς πᾶσιν ἀγα-
πητός!

— Ὅτε ἀγαπᾶται τις ὑπὸ πάντων,
κυρία, εἶπεν ὁ Βουσύ, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ
μὴ ἀγαπᾶται παρ' οὐδενός.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ρίψα
βλέμμα συνεννοήσεως πρὸς τὸν σύζυγόν
της, ἄφετε ἐμὲ νὰ σὰς νυμφεύσω τοιου-
τοτρόπως, πρῶτον μὲν θὰ καθησυχάσω
πολλοὶ ζηλοτύποι σύζυγοι, τοὺς ὁποίους
γνωρίζω, ἔπειτα σὰς ὑπόσχομαι τὴν εὐ-
τυχίαν, τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξίν ἀρνεῖσθε.

— Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἡ εὐτυχία ὑπάρ-
χει, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ὁ Βουσύ, ἀλλὰ
μόνον ἀρνοῦμαι, ὅτι ὑπάρχει δι' ἐμέ.

— Θέλετε νὰ σὰς νυμφεύσω; ἐπανελά-
βεν ἡ κυρία Σαῖν-Λύκ.

— Ἐὰν θὰ με νυμφεύσητε κατὰ τὴν
ὑμετέραν ἀρέσκειαν, ὅχι· ἐὰν ὅμως μὲ νυμ-
φεύσητε κατὰ τὴν ἐμήν, ναί.

— Ὅμιλεῖτε ὡς τις ἀποφασισμένος νὰ
μεινῇ ἄγαμος.

— Ἰσως.

— Λοιπόν, ἐρᾶσθε γυναικός, τὴν ὁ-
ποίαν δὲν δύνασθε νὰ νυμφευθῆτε;

— Κόμη, πρὸς χάριν, εἶπεν ὁ Βουσύ,
παρακλέσατε τὴν κυρίαν Σαῖν-Λύκ νὰ
μὴ βυθίζῃ μυρία ἐγχειρίδια εἰς τὴν καρ-
δίαν μου.

— Αἶ! προσοχῇ, Βουσύ, διότι θὰ με
κάμετε νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐρωτεύεσθε τὴν
σύζυγόν μου.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ὁμολο-
γήσητε, ὅτι εἶμαι ἐραστῆς πλήρης ἀβρό-
τητος καὶ ὅτι ἀδίκως οἱ σύζυγοι θὰ μ'
ἐζηλοτύπου.

— Αἶ! εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Σαῖν-
Λύκ, ἐνθυμούμενος, ὅτι ὁ Βουσύ εἶχεν ὁ-
δηγήσει παρ' αὐτῷ τὴν σύζυγόν του εἰς
τὸ Λοῦδρον. Ἀδιάφορον ὁμῶς, ὁμολογῇ-

σατε ὅτι συνελήφθη που ἡ καρδιά σας.

— Τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἐξ ἑωτος ἢ ἐξ ἰδιοτροπίας; ἠρώ-
τησεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὑπὸ παθους, κυρία.

— Θὰ σὰς θεραπεύσω.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Θὰ σὰς νυμφεύσω.

— Ἀμφιβάλλω.

— Καὶ θὰ καταστήσω ὑμᾶς εὐτυχῇ ὡς
ἀξίζετε.

— Οἱμοι! μόνη εὐτυχία νῦν εἶναι νὰ
εἶμαι δυστυχῆς.

— Σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι εἶμαι πολὺ ἐπί-
μονος, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Καὶ ἐγώ; εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Κόμη, θὰ ἐνδώτητε.

— Ἀκούσατέ μου, κυρία, εἶπεν ὁ νέος·
ἂς ὁδοιπορήσωμεν ὡς καλοὶ φίλοι· κατὰ
πρῶτον ἂς ἐξέλθωμεν τοῦ ἀμώδους τού-
του ἐδάφους, ἐν ἀγαπᾶτε, καὶ ἔπειτα ἂς
φθάσωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μικρὸν χωρίον ἐκεῖ
κάτω, ἵνα διανυκτερεύσωμεν.

— Εἰς ἐκεῖνο ἢ εἰς ἄλλο.

[Ἐπὶ αὐτῇ συνέχεται].

Δμλ.

ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α'

Ἀκολουθῶν τις τὴν μεσημβρινοδυτικὴν
ὁχθὴν τοῦ καλλιρρόου καὶ ῥομαντικοῦ πο-
ταμοῦ τῆς Ἀρκαδίας Λουσιίου, σχόντος
τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ζεὺς, ἅμα τεχθεὶς,
ἐλούσθη ἐν αὐτῷ, δῶρον ἀπὸ τῆς κωμο-
πόλεως Δημητζίανης, διὰ μέσου βράχων
ἀπορρώγων καὶ δασῶν ἀγρίων μὴ διασχι-
ζομένων ἢ ὑπὸ στενῶν, ἐλικοειδῶν καὶ δυσ-
βάτων ἀτραπῶν, θέλει εὐρεθῆ πρὸ τῶν ἐ-
ρειπίων διατελυμένης Μονῆς.

Ἀναπαυομένη καὶ αὕτη ἐπὶ τῶν ἐρει-
πίων της ὡς πάντα τὰ ἱστορικὰ κεκτη-
μένα μνημεῖα μετὰ αἰῶνων ζωὴν, δείκνυσιν,
μ' ὅλην της τὴν ἐρήμωσιν, τὸ παρελθὸν με-
γαλεῖόν της.

Ἐντὸς τῶν εὐρυχώρων αὐτῆς κελλίων,
ἐνθα ἀπὸ πολλοῦ ἔπαυσεν ἀκουομένη ἡ
ἡ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ἔχουσι φωλεὰς αἱ ἀ-
ηδεῖς νυκτερίδες καὶ αἱ σαύραι. Τῶν κρη-
μνισμένων ἐστιατορίων της τὰ ἐξωγραφί-
μένα τοιχώματα ἐφθάρησαν ὑπὸ τοῦ χρό-
νου καὶ ἀμορφαῖα ἀπεικονίσματα ὑφί-
στανται ἐτι, θλιβεράς προξενούντα σκέψεις.
Μόνον ἀπαξ ἢ δις κατ' ἔτος, ἡ ἐτι σωζο-
μένη ἐκκλησίᾳ ἀνοίγεται καὶ τελεῖται τις
πανηγυρὶς· καθ' ἅπαντα τὸν ἄλλον χρόνον
βασίλευσι ἡ ἐρημία.

Τὸ ἀπόκεντρον τοῦ μέρους, ἡ ἀγρία ἅμα
καὶ ἀπότομος, τοποθεσία ἡ περικαλύπτο-
μένη ὑπὸ πέπλου δεισιδαιμονίας, κωλύουσι
τὴν σύγχασιν καὶ παρέχουσιν ὕλην διηγή-
σεων εἰς τοὺς ὑπερβολικοὺς καὶ τοὺς εὐφαν-
τάστους. Ἐκεῖ τῶν δαιμόνων αἱ φωλεαί,
ἐντὸς βόθρων ἀπυθμένων ἐσχηματισμένων
ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀκού-
ονται καταχθόνιοι κρότοι, ἐκεῖ τῶν Νη-